

Izmuzljivost krzna

Novo gledališko sezono so v **Prešernovem gledališču** začeli s slovensko krstno uprizoritvijo igre Davida Ivesa *Venera* v krznu v režiji Primoža Ekarta. Odlična **Vesna Pernarčič** in **Borut Veselko**.

IGOR KAVČIČ

Kranj – V **Prešernovem gledališču** so novo sezono, katere repertoar bo, kot so napovedali, vznemirjal naše duše, začeli udarno s predstavo in tematiko, ki počne prav to, dreza v naše misli in na prepričljivo postavlja naše čutenje v medosebnih odnosih, pravzaprav pa preizkuša naš pogled na svet – v katerem so živeli nekoč, živimo mi sedaj in kakršen se nam kaže v prihodnosti, ki ... ah, mogoče vam bo prav predstava *Venera* v krznu olajšala razmislek o tem.

Gre za dva avtorja ene zgodbe. Osnova je ena od slavnih novel avstrijskega pisatelja Leopolda von Sacher-Masocha, razvpitega avtorja, čigar priimek je skorajda sinonim za mazo-hizem in spolno perverzijo, iz leta 1870 pa jo je v aktualni čas na zanimiv način prenesel dramatik David Ives. Zgodba se namreč dogaja na odru praznega gledališča, kjer režiser išče igralko za glavno žensko vlogo v drami, ki jo je po predlogi

von Sacher-Masocha napisal sam. Besedilo se skozi situacije in dialoge, ki nosijo tako intrigantski kot erotičen naboj, spretno poigrava z resničnostjo in iluzijo ter vzbuja razmišljanje o tem, kaj je v gledališču avtentično in kaj zgolj zaigrano, kje se konča zasebno in začne odsko. Če predstava odpira vprašanja o odnosu do žensk v sodobni družbi, na drugi strani tudi odstira pogled v zakulisje gledališke ustvarjalnosti.

Ob odlično izpisanem in strukturiranem besedilu je režiser Primož Ekart igralcema ponudil priložnost, da pokažeta svojo igralsko moč in ustvarjalni razpon, kar sta **Vesna Pernarčič** kot Wanda in **Borut Veselko** kot Thomas odlično izkoristila. Pernarčičeva navdušuje v Wandini preprostosti in je hkrati natančna in izbrušena, ko manipulira v medsebojni komunikaciji z moškimi, tudi na relaciji gospodarica – suženj. Prepričljiv je tudi Veselko bodisi v režiserskem pokroviteljstvu bodisi v protipolu kot ubogljivi

Venera v krznu: Vesna Pernarčič in Borut Veselko

in poslušljivi moški. A še vendar moški. Oba spretno krmarita med pogovornim jezikom, kadar gre za pogovor med režiserjem in igralko, in knjižno slovenščino, ko vadata vlogi. Odlično lektorsko vlogo je tu opravila Maja Cerar. Dramaturginja Simona Hamer nam skozi uro in pol dolgo predstavo spretno odkriva zgodbo, hkrati pa si nismo več prepričani, kaj je res in kaj igra. Ne, gledalcu ni dolgčas. Sceno za »obe zgodbi« je domiselno pripravil

Damir Leventić, kostumografija, ki deluje neopazna, a je hkrati še kako na mestu, je delo Ljubice Čehovin-Sune, medtem ko je glasbo oblikovala Darja Hlavka Godina, v pravih trenutkih nekoliko »gotsko«.

Konec predstave nas nekako preseneti. Hiter je. In zgovoren, ko Wanda Thomasu pojasni, da se ne gre več teh iger moči, da bo raje sama – individuum. Thomas se s tem ne strinja in ... ja, krzno je res precej izmuzljivo oblačilo.